Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu Bülteni

İşçiden işçiye

Ağustos 2002 200.000 TL

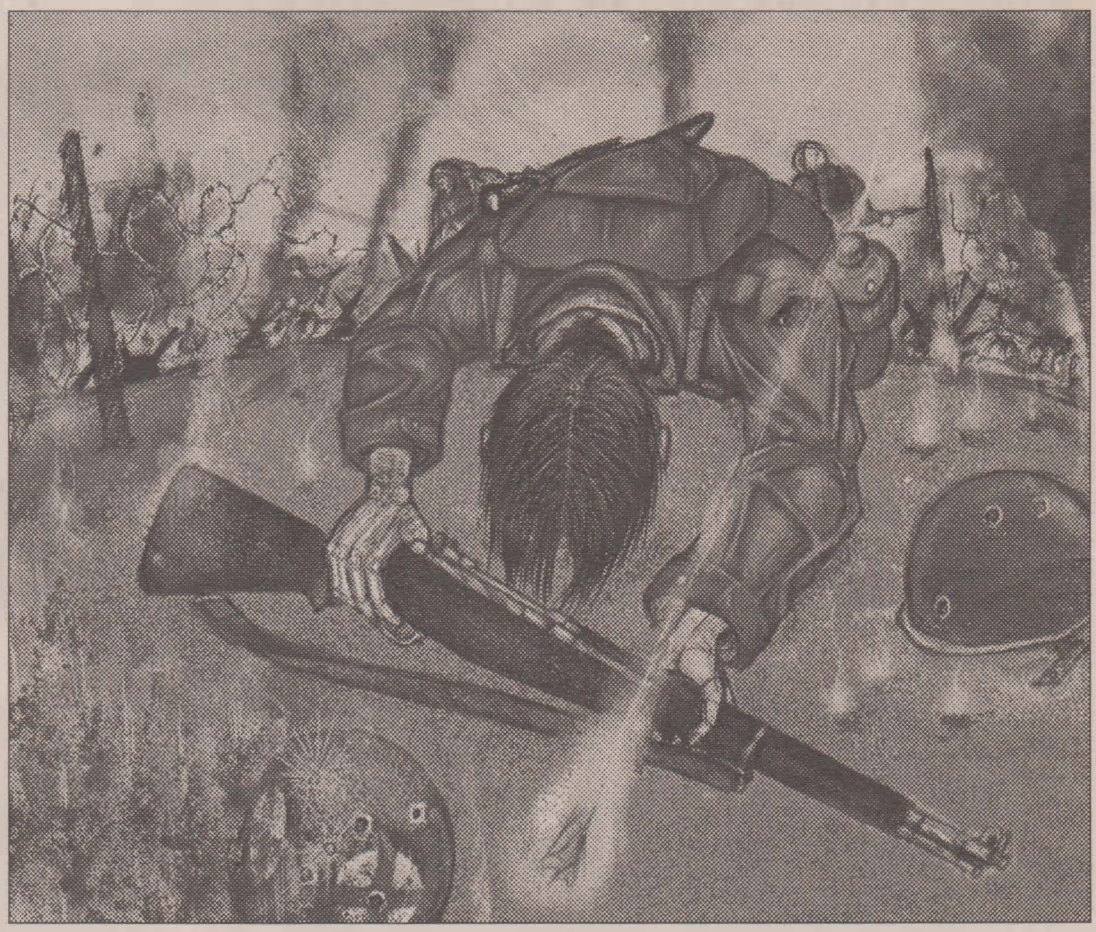
✓Emperyalist savaşı durdurmak,
✓İMF programlarını parçalamak,
✓"Esnek çalışma" yasasını
çöpe atmak için



Sokağa, eyleme, genel greve!

ABD'nin Irak'a yönelik emperyalist savaşını durduralım!

Emperyalist savaşa ne tek kuruş para, ne de tek asker!



Vietnam, Yugoslavya, Afganistan ve daha başka birçok ülkeyi kan, barut ve gözyaşına boğan ABD şimdi de Irak'a karşı saldırı hazırlıkları yapıyor. Tümüyle gerici çıkarları için Ortadoğu'yu yıkıma ve kana boğmaya hazırlanıyor.

İsrail maşasını kullanarak yıllardır Filistin halkına kan, vahşet ve katliamdan başka bir şey yaşatmayan emperyalistler, bu savaşta da Türk devletini aynı şekilde kullanmanın hesabını yapıyorlar.

ABD'nin bölge halklarına karşı bir saldırı üssü, ileri bir karakol olarak kullandığı Türkiye, şimdi de ülke yönetenlerinin sefil çıkarları için bizzat ABD hesabına savaş cephesine sürülüyor. Bölge halklarının kırımında bizzat rol alıyor. Şimdiden İncirlik'in ve diğer askeri üslerin savaşta kullanılacağı, Türk ordusunun Irak'a gireceği kesinleştirilmiş durumda. Yaptıkları bütün hazırlıklar (toplama kampları kurulması, ceset torbaları stoklarının çoğaltılması vb.) bölgeyi kasıp kavuracak olan emperyalist savaşa yöneliktir. Niye mi? Çünkü hem efendilerine sadakatlarını ispatlamak zorundalar, hem de Türkiye halkının emekçileri ve gençlerinin canına ve kanına bir fiyat biçerek ekonomik krizlerine çare arıyorlar.

Biz Türkiye'nin işçi ve emekçileri olarak ABD'nin yağmalama ve sömürgeleştirme harekatının askerleri olmak istemiyoruz. ABD askeri olmayacağız!

Ülke yöneticilerinin bölge halklarına karşı giriştiği suç ortaklığına alet olmayacağız. Biz emekçilerin başta Irak olmak üzere bölge halklarıyla sorunumuz yok, tam tersine aynı özlemleri ve aynı sorunları paylaşıyoruz. Bundan dolayı bu savaşı durdurmak ve ülke yönetenlerinin bu savaşta maşalık yapmasına dur demek durumundayız. Emperyalist savaşı durdurmak için harekete geçelim!

ABD ve işbirlikçi uşakları, bölgemizi tanklarıyla, toplarıyla, İMF'si, şeyhleri ve memurlarıyla terketmelidir!

Emperyalistlerle imzalanan her türlü anlaşma geçersiz sayılsın!

ABD askeri olmayacağız!

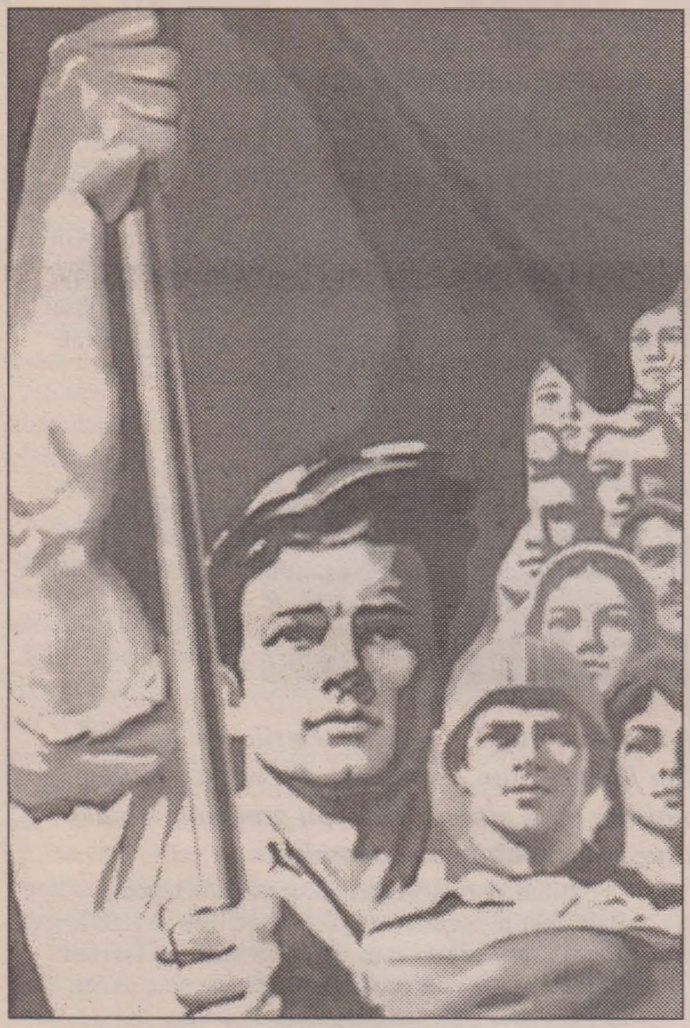
Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Emperyalist savaşa hayır!

Yazışma ve irtibat adresi:
Mamak İşçi Kültür Evi
Tuzluçayır Mah. Tıp Fakültesi Cad. 255/B
Mamak-Ankara
E-mail adresi: isciplatformu@yahoo.com

İşçi sınıfına tarihi saldırı...

Saldırıya karşı sınıf seferberliği!



Sermaye örgütleri ve işçi sınıfı içindeki ajanlarının bir yıl önce imza altına aldıkları protokolün ürünü sözde "Bilim Kurulu" tarafından hazırlanan "iş yasası ön tasarısı" kamuoyuna açıklandı.

Sonuç; yıllardır sermayedarların istediği esnek çalışma ve taşeronlaşmanın yasaya girmesi, kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesi, "ödünç işçi" uygulamasının yasallaşması, TİS uygulaması yerine tek tek işçilerin patronlarla yapacakları iş sözleşmesinin yasaya girmesi ve daha bir dizi hak gaspıdır.

Bu yasa tasarısıyla işçilerin bütün yaşamları patronların iki dudağı arasına bırakılıyor. İşçi insan olarak değil, fabrikanın, işletmenin, atölyenin bir avadanlığı, makine parçası durumuna indiriliyor. Patronun çıkarları herşey, işçi hiçbir şey mantığı yasanın ruhu, özü ve özetidir.

Sermaye ve hükümet sözcüleri, iş güvencesi aldatmacasının karşısına bu yasayı koyup bize "Kırk katır mı istersiniz, kırk satır mı?" diyorlar. Sendika ağaları da "kırk katıra razı olmamız" için her türlü ayak oyunları ile bizi kandırmaya çalışıyorlar.

Çıkarılmak istenen yasayla hangi haklarımız gaspedilecek!

* Yeni yasayla işçi sağlığı ve iş güvenliği kavramı kaldırılıyor. Böylelikle sağlığı ve güvenliği sağlanacak olan işçi değil sermayenin kendisi oluyor.

* İşçilerin uzun mücadeleler sonucu kazandıkları sendikal örgütlülüklerin yokedilmesi anlamına gelen çok sayıda farklı kapsamlarda iş sözleşmeleri getiriliyor.

* Esnek çalışma uygulaması yasallaştırılarak iş saatleri patronun keyfiyetine bırakılıyor. İş olduğu zaman işçinin çağrılması, iş bittikten sonra da yasaya dayanarak işçinin kapı önüne konması yasayla olanaklı oluyor.

* İşçilerin hak alma mücadelesinde en etkili silahı olan grev hakkını işlevsizleştirmek için grev esnasında "ödünç işçi çalıştırma" adı altında işçi kiralayıp işin devamını sağlamak istiyorlar.

* İş kanunu yasa tasarısına göre, kıdem tazminatı ancak emeklilik, malullük, ölüm halinde ödenecektir. Bunun dışında toptan bir ödeme yapılabilmesi için işçinin en az 15 yıllık prim ödemesi şartı getirilmektedir.

Kıdem tazminatının alınabilmesi için ya mezara girilmesi gerekiyor, ya da bir işçinin bu yasa tasarısının öngördüğü koşullarda düzenli olarak 15 yıl çalışması ve prim ödemesi imkansız hale getirildiği için kıdem tazminatı hakkı tümüyle ortadan kaldırılmış oluyor.

Sendika ağaları saldırının suç ortağıdırlar!

Sermaye sınıfı ve onun hükümeti başlattığı bu saldırının sorunsuz yaşama geçirilmesi konusunda en çok sendika ağalarına güvenmektedir. Doğrusu, bu, boş ve karşılıksız bir güven de değil.

Zira sendikaların başını tutan ihanet şebekeleri, sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda ihanetlerini arsızlık boyutlarına vardırmışlardır.

Son birkaç yıldır yaptıkları hatırlandığında bile sermayeye ne büyük hizmetlerde bulunduklarını görmek mümkündür.

Sermayenin sendika içindeki bekçileri şimdi bir kez daha işbaşındadır. Yapmak istedikleri ise bellidir. Bütün yeteneklerini kullanarak sınıf hareketinin gelişmesini engellemek, tümüyle kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış "yeni iş yasası" taslağına karşı işçi sınıfının elini kolunu bağlamak istemektedirler.

Saldırıya karşı sınıf seferberliği!

Sermayenin saldırıları bir sınıf seferberliği söz konusu olmadan geri püskürtülemeyecek kadar ağırlaşmış ve artmıştır.

"Yeni iş yasası tasarısı" sadece sermayenin doymazlığını, pervasızlığını değil, sendikal ihanetin hangi boyutlarda bir yapı haline geldiğini de gözler önüne sermiştir. Dolayısıyla örgütlenecek sınıf seferberliği, aynı zamanda sendikal ihaneti parçalamayı da hedeflemelidir.

Bu gücü ortaya koyabilmek için, yerelliklerde ve fabrikalarda tasarı karşıtı mücadele komiteleri, taban örgütlülükleri yaratmalıyız. Böylesine kapsamlı bir saldırıya karşı etkili bir sınıf seferberliği için mevcut sendika şubelerinin mücadelenin içine çekilmesinde ısrarcı olmalıyız. Sendikaları etkin hale getirecek, sendikacıları mücadelenin içine çekecek, saldırıyı gerçek anlamda püskürtecek güç, sınıf tabanından gelişen etkinlik ve basınçtır.

Hazırlığı yapılan öyle bir saldırıdır ki; kimlerin ne kadar işçi sınıfının çıkarlarını savunduğunu, kimlerin ne kadar sınıftan yana olduğunu, kimlerin ne ölçüde hainleştiğini, kimlerin hangi sınıfın parçası olduğunu tüm açıklığıyla bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Sonuç olarak;

1- Kıdem tazminatı hakkımızın kaldırılmaması,

2- "Esnek üretim"in yasalaşmaması,

3- Toplu iş sözleşmesi ve sendikal örgütlenme hakkımızın korunması,

4- Kırıntı düzeyinde iş güvencesi sağlayan mevcut kuralların tümden ortadan kaldırılmaması ve geliştirilmesi,

Özetle çalışma yaşamının kuralsızlaştırılmaması, ücretli köleliğin iyice pekiştirilmemesi ve sömürünün ilkel/vahşi biçimlerine geri dönülmemesi için bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve saldırılara karşı durmalıyız.

Sorumluluk tüm ileri-öncü işçilerindir. Sermayenin saldırılarının durdurulması ve geriletilebilmesi, tarihsel kazanımların korunarak geliştirilmesi, ancak ve ancak sınıftan yana tüm güçlerin işçi sınıfının mücadele seferberliğine katılmasıyla mümkündür.

Sermayenin "Bilim Kurulu" dağıtılsın!
"Esnek üretim" yasa tasarısı geri çekilsin!
Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!,
Tüm calışanlara TİS ve sendikal örgütlenme hakkı!

İşte ihanetin belgesi!

Bir yıl kadar önce; TİSK, Çalışma Bakanlığı, Türk-İş, Hak-İş ve DİSK temsilcileri arasında yeni iş kanununu hazırlamak üzere bir "Bilim Kurulu"nun oluşturulacağı ve bu kurulun hazırladığı taslağa itiraz edilmeyeceği bir protokolle imza altına alındı. Bu protokol, sendika ağalarının bu kapsamlı saldırıya suç ortağı olduklarını kanıtlıyor...

Dünyada meydana gelen ekonomik ve sosyal gelişmenin hızı ve niteliği, bölgesel entegrasyonlar, pek çok alanda yenilik ve değişimlere yol açmaktadır. Bunlara uyum sağlamak bizim açımızdan iki noktada önemlidir.

Gelişimin bir ucunda, uluslararası örgütlerde zeminini bulan çalışma standartlarının yükseltilmesi ve bunların dünya ticareti ile ilişkilendirilmesi yer alırken diğer uçta ise uluslararası ekonomik rekabetin yoğunlaşması bulunmaktadır. Böylece sosyal gelişme ve insan merkezli amaçlar ile bunu gerçekleştirecek ekonomik gelişimin önündeki engelleri bir arada ele almak gerekmektedir.

Çalışma yaşamımızı düzenleyen yasaların çağdaş gelişim çizgisine uygun biçime getirilmesi için, taraflarca önerilen ve üniversitelerimizin çalışma yaşamı ile ilgili saygın öğretim üyelerince oluşturulan "Bilim Kurulu"nun, öncelikle 1475 sayılı İş Kanunu'ndan başlamak ve 2821 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nu ele almak üzere, bu yasalarda gerekli değişiklik ve düzenlemeleri yapmaları kabul edilmiştir. Böylece sosyal diyalog içinde üretilecek çözümün sosyal faydası daha büyük olacaktır.

"Bilim Kurulu", Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı temsilen üç, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarını temsilen birer, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nu temsilen üç olmak üzere, dokuz öğretim üyesinden oluşacak, sekreteryası ise Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nca yürütülecektir.

Kurulun oy birliği ile alacağı kararlar herhangi bir çekince ileri sürülmeden taraflarca kabul edilmiş sayılacak, oy çokluğu ile alınan kararlar da kabul edilmiş sayılacak fakat bu konularda tarafların deklarasyon hakkı saklı kalacaktır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın da en geç Eylül 2001 sonuna kadar bitirilmesi düşünülen bu çalışmalar sonucu elde edilecek tasarı metinlerini 2001 yılı sonuna kadar yasalaştırılmak üzere gerekli girişimleri yapacağına ilişkin bu protokol 26 Haziran 2001 günü imza altına alınmıştır.

Yaşar Okuyan/Bakan (imza)
Refik Baydur/TİSK Genel Başkanı (imza)
Bayram Meral/Türk-İş Genel Başkanı (imza)
Süleyman Çelebi/DİSK Genel Başkanı (imza)
Salim Uslu/Hak-İş Genel Başkanı (imza)

Sözde iş güvencesinin peşine takılan sendika ağaları, sınıfı yeni iş kanunu saldırısının dipsiz uçurumuna sürüklüyorlar...

İşçi sınıfına büyük tuzak!



Sözde iş güvencesi yasasının mecliste görüşülme ihtimali ortaya çıkınca, hem patron örgütleri hem de işçi sendikaları konfederasyonları harekete geçti. Patronlar konfederasyon yöneticilerini attıklari imzanın (protokol) arkasında durmamakla suçlarken, kıdem tazminatı hakkının varlığı koşullarında bu yasanın kendilerinin idam hükmü olduğunu ileri sürüp feryat ettiler. Sendika ağaları ise patronları acımasızlıkla suçlarken, meclisteki partileri seçimle tehdit ettiler. Sonuç olarak Çalışma Bakanı'nın istifasıyla birlikte, taraflar masabaşına oturarak anlaşmaya vardılar. Sözde iş güvencesi yasası meclisten geçerken, yürürlülük tarihi 15 Mart 2003 tarihine bırakıldı.

Peki sonuç olarak kim kazandı, kim kaybetti?

Kazananın işçi sınıfı olmadığı açık.

İşçi sınıfı kaybetti çünkü iş güvencesi adı altında gündeme sokulan yasa iş güvencesi adına hiçbir yenilik getirmiyor. Yasadaki tek yenilik patronlara işçiyi işten attığında haklı bir nedeni olduğuna dair ispat yükümlülüğü getirmesidir. Ama bizler bunun fiili karşılığını biliyoruz. Patronlar bir-iki patron uşağıyla istediği biçimde bir tutanak düzenleyip altına imza koyar, işte bu kadarı da ispat için yeterlidir. Bu yasada bu maddenin dışında da "iş güvencesi" adına bir yenilik yok.

İşçi sınıfı kaybetti çünkü, yasanın yürürlülük tarihinin 15 Mart'a bırakılması işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılar içeren "yeni iş kanunu"nun çıkarılması içindir. Masabaşında yapılan pazarlıklara göre "yeni iş kanunu" da 15 Mart'a kadar meclisten geçirilerek her iki yasa birarada yürürlüğe sokulacak. Bu durumda gerçekte iş güvencesi adına hiçbir yenilik getirmeyen bir yasa karşısında işçi sınıfının tarihsel önemde kazanımları bir çırpıda tırpanlanacak. Bu durumda sözde iş güvencesi yasasının da hiçbir anlamı kalmayacak. Çünkü "yeni iş kanunu" patronlara sınırsız ve kuralsız sömürü keyfiyeti getiriyor. İşçi sınıfı, "yeni iş kanunu"nun içeriği ve kapsamı hakkında henüz hiçbir bilgi edinmemişken ve bu kanuna karşı mücadelenin zorunluluğunu kavramamışken, sendika ağaları patronlarla iş güvencesi aldatmacasıyla "yeni iş kanunu"nu bir meclis takvimine bağladılar.

Bu sendika ağalarının son büyük ihanetidir, işçi sınıfı bir kez daha patronlara satılmıştır. Sözde iş güvencesi yasasıyla tarihsel kazanımların gaspı için geri sayım başlamıştır. Dolayısıyla kazanan işçi sınıfı değil patronlar olmuştur.

İşçi sınıfı, kendisine böylesine büyük bir kazık atan sendika ağalarından hesap sormak durumundadır. İş güvencesi kılıfına büründürülmüş saldırı yumruğu yenmek istenmiyorsa tarihsel önemdeki kazanımlar üzerine tartışmanın dahi mümkün olmadığı bu ağalara ve sermayeye gösterilmelidir.

İşçi sınıfı, eskisiyle birlikte yeni iş kanunu taslağını da çöpe atarak, işçi sınıfının, işgüvencesini de içerecek biçimde tüm haklı taleplerini güvenceye alacak bir iş kanunu için harekete geçmelidir.

İşçi sınıfı, sermayenin meclisinden hak bekleyemez. Bu meclisin sadece son iki yılda altına imza attığı İMF yasaları unutulamaz. Unutulursa eğer işçi sınıfına hazırlanan "büyük oyun"un tuzağına düşülür. Bu onu sosyal haklar ve çalışma şartları bakımından 150 yıl geriye götürür. Bu oyunu bozmak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz!

12 yıllık fiili-meşru-militan mücadelemiz sahte sendika yasasıyla tasfiye sürecine sokuldu!

Sahte sendika yasasının duvarlarını yıkmak için harekete geçelim!

Kamu çalışanlarının 12 yıllık fiili-meşru-militan mücadelesinin yarattığı kazanımlar çıkarılan sahte sendika yasası ile gaspedilmek isteniyor. Sermaye ve hükümetinin tüm politikaları bu yöndedir. Sermaye bu mücadele hattını yoketmeden İMF politikalarını uygulayamaz, bu direnişi susturmadan memleketi satamaz.

Tecrit bunun içindir, Türk-Kamu-Sen bunun içindir, sendika bürokratları bunun için vardır. 12 yıllık mücadele çizgisi sendika bürokratlarının elinde eğilip bükülmeye, "çağdaş sendikacılık" ölçütlerine sığdırılmaya çalışılmaktadır. Genel kurullarda yapılan ilkesiz ittifaklarla ilerici güçlerin tasfiyesi sağlanıyor. Uzlaşmacı sendikal çizgi ile, militan mücadele ruhu sahte sendika yasasının bataklığına çekiliyor.

Sahte sendika yasasının meclisten geçirilmesinden sonra sendika yönetimleri, yenilginin tepkilerini savuşturmak için, toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceklerini söylediler. Tabanın ihtiyaçlarını görmezden gelerek tüm enerjilerini pazarlamacı mantığıyla yetki almaya endeksli üye kampanyalarına harcadılar. Kamu çalışanlarına, reklamı yapılan sendikanın kazıklanacak müşterileri olarak bakıldı. "Yetkiyi alırsak toplu görüşmeyi sözleşmeye çevirirız. Siz üye olun ki sendikamız güçlensin. Arkamızda olursanız biz sizin yerinize haklarınızı alırız" denildi. Kitleyi pasifize eden bu kampanyalarla sendika yönetimleri üzerlerindeki baskıyı biraz daha atmanın, beraberinde üyeleri sendikal yaşamın dışına itmenin olanağını elde ettiler.

Gelinen noktada ise "iddialı" üye kampanyalarıyla sürdürülen bu politikanın sonuçları ortadadır: Tam bir fiyasko! Bürokratlar ise ucuz numaralarla, demagojik söylemlerle faturayı tümüyle Kamu-Sen'e kesmeye çalışıyor.

Toplu görüşme taslaklarının hazırlanması da, içeriği de bu politik iflasın aynasıdır. Taslağın hazırlanması bile başlı başına kamu emekçilerini örgütleme, tabanı harekete geçirme aracı olarak kullanılabilecekken işyeri tartışmaları yapılmadan, tabandan habersiz -bazı işyerlerinde göstermelik birkaç bildik kişiye doldurtulan anketler hariç- bir şekilde taslaklar hazırlanmıştır. Birkaç kişinin hazırladığı taslaklar tabanın eleştirilerini en aza indirmek ve tepkiyi azaltmak için son dakikada, kısıtlı sayıda çoğaltılarak kitleye sunuldu. Taslaklar toplu sözleşmeyi, grev hakkını gözetmek şöyle dursun işveren eliyle hazırlansa daha insaflı olurdu.

"Herkes otursun biz konuşuruz. Biz söyleyince siz gelirsiniz." Bu, sendika ağalığı değil de nedir? Kitlesine örgütlülüğü, birlikteliği öğretemeyen bir sendikanın rengi nedir? Örgütsüzlüğün, tecridin dayatıldığı bir dönemde, KESK'in geniş kamu emekçileri kitlesinin haklarını koruyacak ve geliştirecek politikalar hayata geçirmesi gerekirken sadece kafa sayısını artırmayı hedefleyen sendika yönetimlerinin bu ciddiyetsizliği, grevli-toplu sözleşmeli sendika yasası isteminin arkasında duramayacağının kanıtıdır.

"Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirme"nin yolunu açma vaadiyle açıklanan eylem takvimi ise; yine tabana götürülmeden, muğlak söylemlerle üstü kapatılmaya çalışılan amaçsız, yasak savma türünden eylemlerden oluşuyor. Grev, tabanın her bakımdan hazırlandığı, hedefleri net olarak belirlenmiş ve hedefler ile güncel pratik arasında devrimci bir mücadele çizgisinin yaşama geçirildiği bir sürecin ürünü olabilir. Hazırlanan eylem takvimi ise kitleyi uzak tutmayı amaçlayan, tarihleri ve arkası belirsiz bir eylem takvimidir. Bu haliyle de ihtiyaçla uzaktan yakından ilgisi yoktur.

"Çağdaş sendikacılık"ın dar ve muğlak labirentlerinde kaybolmaya hazır, 657'den daha geri, 12 yıllık mücadelenin olmazsa olmaz ilkeleri olan grev ve toplusözleşme başta olmak üzere, anadilde eğitim, eşit işe eşit ücret, parasız eğitim vb. talepleri tasfiye eden taslaklarla12 yıllık mücadelenin mezar kazıcılığını üstlenen sendika yönetimlerine dur demenin vakti gelmiştir.

4-5 Martlar'ı vareden, mühürleri kıran bilinç henüz ölmedi. KESK reformistlerinin içinde bulunduğu durum bellidir: "İhanetin ve düzenin bataklığı". Sendikalarımızı bu bataktan çıkaracak olan 4 Martlar'ı yaratan bilinçtir. Küsmek değil, hesap sormak gereklidir. İnisiyatifi ele almalı, harekete geçmeliyiz. Ekonomik, sosyal ve demokratik taleplerimizi kazanmak için genel grevi hedefleyen bir mücadele hattında sahte sendika yasasının duvarlarını kırarak yürümeliyiz. Bunu başarmak mücadele zeminini sağlamlaştırmaktan, KESK'e çöreklenen reformist-icazetçi anlayışları söküp atmaktan geçiyor. Kamu emekçileri bu bilinçle biraraya gelerek tecrit zincirlerini, örgütsüzlüğü, bürokrasiyi, sendikal ihaneti dağıtmalıdır.

Tüm kamu emekçilerini, 12 yıllık fiili-meşru mücadelemizi tutsak eden bu ablukayı dağıtmaya çağırıyoruz.

*** Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

*** Zafer direnen emekçinin olacak!**

*** Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

*** İM-F tipi yaşama hayır!**

Bir grup kamu emekçisi

Belediyelerde TİS'ler sonuçlandırıldı....

Kazandık mı?

Mamak, Yenimahalle ve Çankaya belediyelerinde TİS süreci bitmiş bulunuyor.

Sözleşmeler büyük ölçüde işverenlerin istediği biçimde sonuçlanmıştır. Sosyal haklarda gözle görünür bir ilerleme olmazken, ücretler üç aşağı-beş yukarı İMF'nin ücretler için koyduğu sınırın altında kalmıştır. Bu haliyle sözleşmeler işçiler için bir kazanımdan ziyade kayıp olmuştur. Ancak buna rağmen sendika yöneticileri sözleşmenin başarılı olduğunu belirtiyorlar. Dahası imzalanan sözleşmeler törenlerle kutlanıyor.

Öyleyse buradan sormak istiyoruz; sendika yöneticileri için başarının ve kazanımın ölçütü nedir?

Başarının ölçütü insanca yaşamaya yetecek asgari geçim ücreti midir? Yoksa işverenin önerisinden birkaç puan üstünde bir ücret almak mı?

Başarının ölçütü geçmişe dönük kayıpların giderilmesi midir? Yoksa İMF'nin geçmiş kayıpları bir yana bırakarak ücretleri düşürme amaçlı ücret tarifelerine uymak mı?

Bu ülkede devletin kendi istatistik kurumlarının açıkladığı rakamla dört kişilik bir ailenin asgari geçim sınırı 1 milyar 200 milyon. Bu da yoksulluk sınırı olarak konuluyor. Öyleyse ortada bir başarı değil başarısızlık, hatta işçi sınıfının çıkarlarına ters düşen bir sözleşme var.

İşveren kıyaslama diye bir yöntemle sizi sıkıştırıp dize getiriyor. Oysa işçiyle işçinin kıyaslaması olmaz, gelir dağılımındaki adaletsizlik had safhaya yükselmiş durumda. Tefeciler, sermayedarlar milyonlarca işçinin sırtından trilyonları götürmüyorlar mı? Kıyaslamayı işçiler arasında, en düşük ücreti alanlar arasında değil bu ülkenin kaynaklarını iç edenlere karşı yapmalısınız.

Sendika yöneticileri de bunu biliyorlar elbette? Onların başarı ölçütleri de zaten göreceli. Bu koşullarda ve bu sınırlarda ancak bu kadar diyorlar. İşçi geri, grev yapacak gücümüz yok, diğer belediyeler imzaladığı için bizim yapacak bir şeyimiz kalmadı vs., diyorlar. Tüm bu bahaneler kabul edilirse yukarıda kötü dediğimiz sözleşme için zil takıp oynamak gerekir. Bugün yapılan da biraz böyle.

İyi de şunu sormak gerekir, grev yapmanın güçlükleri varsa, işçiler geri ve isteksizse ve hatta diğer belediyeler sizi yalnız bırakmışsa bunlar baştan bilinmeyecek şeyler mi? Elbette bunları bilmeyen yok. Eğer böyleyse bunu değiştirecek bir hazırlık yaptınız mı? İşçileri bilinçlendirecek, greve hazırlayacak bir çabanız; diğer belediyelerin sizi yalnız bıraktığı durumlarda sonuna kadar greve devam edecek kararlılığınız var mıydı? Bu sorulara elimizden ne gelir ki diyorsanız, o zaman sendika yöneticiliğini bırakmalısınız. Çünkü sizin göreviniz işçileri işverenlere karşı her türlü mücadeleye hazırlamak, başarıya ulaşmak için her türlü imkanı değerlendirmektir. Ama siz zaten baştan böyle bir sözleşmeye razıydınız, hazırlanan taslaklara ne inandınız, ne de işçileri inandıracak bir çaba içerisinde oldunuz. Niyetiniz neydi bilmeyiz ama pratik tutumunuz bunun böyle olduğunu gösteriyor.

İyi bir sözleşme için işçilerin örgütlülüğü ve motivasyonu önemlidir. Grev komiteleri bu amaçla kurulur ve işçinin örgütlü biçimde sözleşme sürecine katılımının aracı olurlar. Bu dönemde yapılacak her türlü eylem ve etkinlik kararlılığınızı, hem sizin hem de işçinin kararlılığını ortaya koyar. Bunu geliştirip güçlendirir.

Soruyoruz, bunların hangisini yaptınız? En basitinden grev kararlarını dahi sessiz-sedasız astınız. Yapılan ortak eylem ise bir grev hazırlığından öteye, başarısız sözleşmeler için bir bahane yarattı. Biz üç belediye olarak kaderimizi ortaklaştırdık dediniz. Yani diğeri bitirirse biz ne yapabiliriz ki mantığına dayanak sağladınız. Böylelikle yenilgi zaten baştan kesinleşmiş olur elbette.

Buradan sendika yöneticilerine diyeceklerimizi kesiyoruz. Bir de bu süreçte kendilerine ilerici-öncü diyen işçilerin tutumuna bakmak gerekir. Bolca eleştiren, olması gerekeni söyleyen ama değiştirmek için çaba göstermeyen, pasif kalan bu işçiler de sorumluluklarını yerine getirmediler.

Eğer sendikacılar greve inanmıyorlarsa, haklarımızı kararlıca savunup örgütlü bir hazırlık yapmıyorlarsa biz ne yapacağız? Oturup yakınacak mıyız, yoksa güçlerimizi birleştirip inisiyatifi elimize alarak görevleri omuzlayacak mıyız? Maalesef yapılan birincisi olmuştur. Dağınıklık, çaresizlik, bazen de ne yapacağını bilememezlik ortaya söz konusu işçiler için yakınmacı bir tablo çıkarmıştır. Oysa birleşik ve kararlı biçimde ve görevlerin altına girme sorumluluğuyla davranıldığında bugün yaşanılanların hiçbiri olmayabilirdi. Ama bunun için de bir kez daha inanmak ve inandığını pratiğe geçirme iradesine sahip olmak gerekirdi.

Elbette herşey bitmiş değil, olamaz da zaten. Ama işçi sınıfı her deneyim ve yenilgisinden dersler çıkarabilmeli, dönüp kendisine de bakabilmeli. Eğer bu sağlıklı biçimde yapılırsa gelişmenin, güçlenmenin ve yarınları kazanmanın önü de açılır. Aksi durumda bugün kötü gördüğümüzle yarın aynı kaderi paylaşırız.

O halde bir araya gelelim, süreci ve görevleri öncü işçi sorumluluğuyla omuzlayalım.

Bir grup belediye işçisi

Mamak Belediyesi işçileriyle TİS'in imzalanmasından hemen önce yaptığımız görüşme... Bu görüşlerde ifade edilen kaygıların haksız olmadığı hemen sonrasında ortaya çıktı...

Grevi başarıyla sonuçlandırmak ciddi bir hazırlık gerektirir!



Şener (Park-Bahçeler): Grev sürecine girmek, bu etkin silahı kullanmak için, iyi ve etkin bir çalışma gerekir. Grev konusunda anlaşan üç şubenin, oturumlarda da haklar üzerinde mutabakata varıp ortak bir hat izlemesi gereklidir.

Taşeron Temay şirketini engellemek konusunda, ortak bir duruşla komitelerden çıkan kararlara uygun olarak hareket gerekir. Greve hazırlıksızlık, işçilerde güvensizlik, kavrayış eksikliği biçiminde görülüyor. Üretimden gelen gücün neyi ifade ettiğini işçi bilmiyor. Grev ile ilgili geniş bir eğitim yapılmalı, geçmiş yılların deneyimleri işçilere anlatılmalı.

Ekonomik kazanımlarla yola çıkıldığında, TİS görüşmeleri işçilerin kafasında 2 puan kazanıldı mı bu iş bitsin, şeklinde bir yanlış düşünce oluşturuyor. İşverenden istediğimiz ücreti almak için bu sürecin başından beri iyi, sıkı bir çalışma örgütlemeliydi. Toplu sözleşmelerde ortak hareket önemlidir.

Bizim süremiz 31 Temmuz'da bitiyor. Belki de bu süreye kadar iyi bir hazırlık yapmış olmamanın olumsuz sonuçlarıyla karşılaşacağız.

Abuzer: İstediğimiz ücret bugünkü koşullarda normal. Sendikal hazırlıklar yeterli değil. Belediyeler arasında bir esneklik var, her an anlaşılabilir gibi görünüyor. Grev ciddi bir eylemdir, ancak ciddi bir çalışmayla lehimize sonuçlandırabiliriz. Diğer belediyelerin bitmesi bizi de bir yere getirir. Ekonomik sıkıntılar bölünmelere, kırılmalara sebep olabilir. Birliğimizi sağlamlaştırmalıyız.

Mamak Belediye yönetimi belediye kaynaklarını çarçur ederken işçiyi perişan ediyor...

Ben Mamak Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde işçi olarak çalışıyorum. Aynı zamanda işyeri temsilciliği görevim var.

Biz, mevcut belediye yönetimi göreve geldiğinden beri 3 yıldır el emeğimiz olan alacaklarımızı zamanında alamıyoruz. Gidip yönetimle alacaklarımız hakkında görüşme yaptığımız zaman paralarının olmadığını ve yatırım dahi yapamadıklarını söylüyorlar. Kesinlikle savurganlık yapmıyoruz diyorlar.

Ancak ben bazı toplantılarda; bizim 110 adet parkımızın olduğunu ve 42 adedinin özel firmaya ihale edildiğini ama ihaleyi alan firmanın belediyeden parasını almasına rağmen çalıştırdığı işçiye 3 aydır para ödemediğini ve çalışan işçilerin paralarını alamadığından dolayı parklara bakmadığını, parklardaki çimlerin kuruduğunu dile getirdiğimde bana tatmin edici hiçbir cevap vermediler. Halen muhtelif yerlerde park ihalesi açarak park yaptırıyorlar.

Tam bir savurganlık yapmalarına rağmen çalışanları sürekli perişan ediyorlar.

Mustafa Yılmaz/İşyeri temsilcisi

Yeni asgari ücret miktari belirlendi: 184 milyon lira...

Ücret asgari, sömürü azami



Yoksulluk sınırının 1 milyarı, açlık sınırının 300 milyonu bulduğu bir dönemde asgari ücret 184 milyon lira olarak açıklandı. Böylelikle devlet, bir kez daha tüm kurumlarıyla birlikte sermayenin hizmetinde, emekçiye düşman olduğunu kanıtlamış oldu.

Sermayenin kasalarının dolması için milyonlarca insan açlık ücretine mahkum ediliyor. Niye mi? Çünkü bu düzende insanın zerrece değeri yoktur. Herşey sermayenin çıkar ve ihtiyaçlarına göre bilerlenir. Milyonlarca insanın aç ya da işsiz kalması, asalak patronlara yem yapılması ne bu devletin umrundadır, ne de onların parti ve hükümetlerinin.

Asgari ücreti açlık ücretinin altında tutarak ülkeyi İMF politikaları doğrultusunda "ucuz emek cenneti" haline getiriyorlar. İMF'ye gönderilen niyet mektupları bunu belgeliyor. Açlık ücretine mahkum edilişimiz emperyalist tekellerin kasaları dolsun diyedir. Devlet sadece yerli patronların değil, uluslararası tekellerin de çıkarlarının bekçiliğini yapıyor.

İşveren temsilcileri ile hükümet ve sözde işçileri temsilen Türk-İş'in bulunduğu bir komisyon asgari ücreti belirliyor. Böyle olduğu için asgari ücretin belirlenmesinde işçinin değil patronların çıkarları esas alınıyor.

Asgari ücret gerçek yaşamda asgari değil artık azami ücrettir. Çünkü devletin sermaye ve emperyalistler lehine biz işçilere yönelik sürdürdüğü saldırılarla çalışma yaşamı tümüyle patronların insafına bırakılmıştır. Bugün ülkede milyonlarca insan asgari ücretin çok çok altında bir ücreti zor görebilmektedir.

Ülkeyi yönetenler bunu bilmiyorlar mı? Elbette biliyorlar ve bilmekten de öte bunu, bizzat temsil ettikleri sınıfın çıkarları gerektirdiği için yapıyorlar. Emekçilerin yaşamını anlamak için televizyonlardaki manzaraları hatırlayalım: Açlıktan ölen bebekler, cinnet geçiren ana-babalar, intihar edenler... Eğer böyle devam ederse bu manzaralar genel bir hal alacak. Bu kaçınılmaz.

Asgari ücret aslında işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu kazandığı bir hak. Ücretlere alt bir sınır çekmek anlamına geliyor. Ama işçi sınıfı örgütsüz bir sınıf haline getirildiğinde bu uygulama bugün olduğu gibi ücretlerin üst sınırını belirler hale geldi. Asgari ücretin gerçekten bir kazanım haline getirilmesi içinse örgütlü bir sınıf olarak hareket etmek dışında başka bir seçenek yok. Bunu böyle bilmeliyiz.

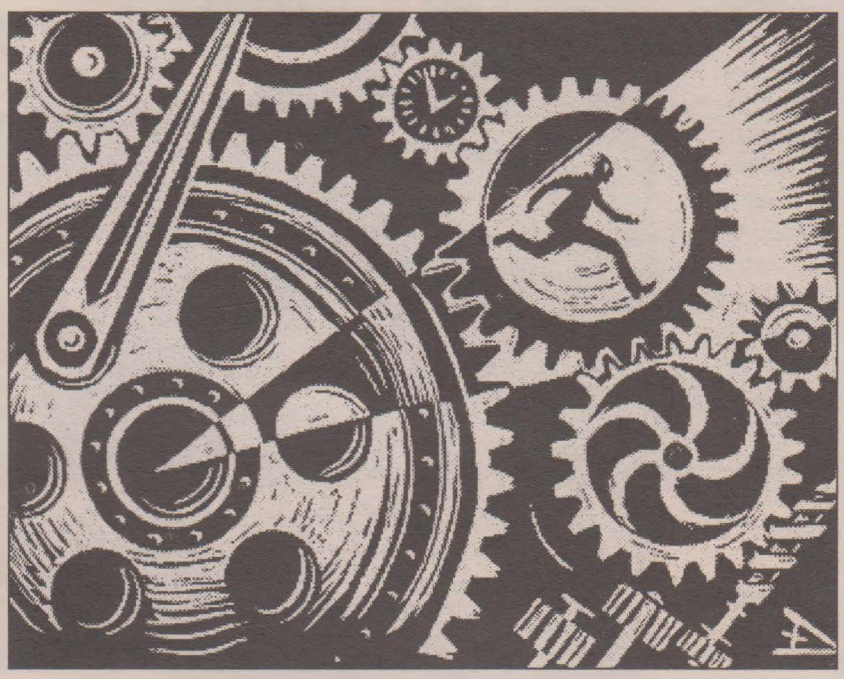
Bu amaçla "Asgari ücretin vergiden muaf hale getirilmesi" ve "İnsanca yaşamaya yetecek" düzeyde belirlenmesi için harekete geçmeliyiz.

İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!

ODTÜ gece bekçileri ağır çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyor!

Kendilerinin söylemiyle bir avuç anahtar ve bir adet el fenerinden ibaret görülen ODTÜ gece bekçileri, maruz bırakıldıkları ağır çalışma koşullarını değiştirmek için, geçtiğimiz günlerde ODTÜ Genel Sekreterliği'ne ulaşım sorunlarının çözümü için toplu halde dilekçe vererek ilk adımı attılar.

16 saat çalışan gece bekçilerinin sosyal yaşamları alt-üst olmuş durumda. Koca bir arazi üstüne kurulu ODTÜ'de herşeyin sorumluluğu bekçilerdedir. Bölümlerdeki tuvaletlerde meydana gelen zarardan dolayı, kırılan sabunluk için dahi savunma istenmektedir onlardan.



Bunlar yetmezmiş gibi gece vardiyasındaki bekçiler semt servislerinden yararlanamamaktadırlar. İşe gelebilmek için yol parasını ceplerinden vermek zorunda kalıyorlar. Aldıkları üç kuruş maaş, otobüse verdikleri parayla daha da azalıyor.

Gece bekçileri yemekhaneden de faydalanamıyorlar. 16 saat çalıştıkları düşünülürse günün 2/3'ünü ya aç geçirecekler ya da maaşlarının bir kısmını yemeğe ayıracaklar. ODTÜ'de yemek fiyatları gözönünde bulundurulursa maaşın büyük bir kısmının yemeğe gideceği görülecektir.

Dinlenme yerleri olmayan bekçiler, oturmak için merdiven başlarını, temizlik için tuvaletleri kullanmak zorunda bırakılıyorlar. Soğukta ısınacak, dinlenecek yerleri dahi yok.

Bir vardiyada ortalama 45-50 gece bekçisi olması gerekirken ODTÜ yönetimi personel yokluğunu bahane ederek ortalama 20 bekçi görevlendiriyor. Bu da bir bekçinin 3 ile 7 arasında değişen binadan sorumlu olmasını getiriyor. Alanın genişliği düşünüldüğünde çalışmanın ağırlığı ortaya çıkıyor.

Gece çalışmasından kaynaklı sağlık sorunlarının çözümüne ilişkin hiçbir önlem alınmamıştır. Bu tür meslek hastalıklarına ilişkin bir doktor ODTÜ'de mevcut değildir.

Gece çalıştıkları ve yönetimin söylemiyle göze görünmedikleri için kıyafetleri yaptıkları işe uygun değil, bırakalım işe uygunluğunu kıyafet işlevini gördüğü söylenemez.

Yardımcı hizmetler kadrosunda çalıştırıldıkları için görevlerinin tam olarak ne olduğu belli değildir. Buzlanmaya karşı mücadeleden tutalım da kedi-köpek kovalamaya kadar bütün işler gece bekçilerine yaptırılmaktadır.

Bu kadar kötü çalışma koşulları yetmezmiş gibi birikmiş izin haklarını da kullanamıyorlar. İşveren ben ne zaman istersem o zaman izin kullanabilirsin diyor. 40-50 gün birikmiş izni olan bekçiler var.

Yönetimle işbirliği yapan üç-beş kendini bilmez dışında gece bekçileri, İMF politikalarının sadık uygulayıcısı ODTÜ yönetimi tarafından bunalıma, hatta ölüme sürükleniyor. Bundan 2 ay önce intihar eden gece bekçisi, şef ve amir baskısı, yaşam koşullarının ağırlığı sonucu bu yolu seçti. Böyle giderse tüm bekçileri aynı son beklemektedir.

Bugüne kadar defalarca sorunlarını dile getiren bekçiler boş vaadlerle avutulmaya çalışılmıştır. Artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Gece bekçileri kendilerine dayatılan çalışma koşullarına karşı duracaktır. Örgütlü güçlerini kullanarak haklarını kazanacaktır, başka da çıkar yol kalmamıştır.

*** Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik iş günü ve artı ödeme!**

*** Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

*** Yaşasın sınıf dayanışması!**

Bir ODTÜ çalışanı

ODTÜ taşeron çalışanları sorunlarını aşmanın yolunu biliyor:

Çözüm örgütlülüktedir!

ODTÜ'de en ağır işleri biz yapıyoruz. Bu yetmezmiş gibi insanlık dışı muamelelere maruz kalıyoruz. Otobüslerde ayakta gitmek zorundayız çünkü öncelik kadrolu personele ait. Kendi işlerimiz dışındaki işleri yapmaya zorlanıyoruz, personelin özel işlerine koşturmak zorunda kalıyoruz. Senelik izinlerimizi kullanmak için bile amirin izni gerekiyor.

Aldığımız asgari ücreti dahi zamanında alamıyoruz. İşveren repoda bir gün fazla bekletmeyi kâr sayıyor. Biraz daha fazla para alabilmek için kaldığımız fazla mesailerin ücreti zamanında ödenmiyor.

İşveren haklarımızı gaspediyor. İşe girdi çıktı yaparak sigortamızı kesintiye uğratıyor, tazminatlarımızı yakıyor.

Sinekten yağ çıkaran işveren yediğimiz yemekten bile kâr etmeyi düşünüyor. ODTÜ yönetiminden aldığı 55 milyonu yemek parası olarak değil ama kârına kâr katmak için kullanıyor. 18 milyonu yemeğe, geri kalanı kasaya! Gelen yemekler çok kötü, küflü ve içinden böcek çıkıyor. Verilen yemeği yemeyip şikayette bulunan işçiler işveren tarafından işten çıkarılmakla tehdit ediliyor. Yemek yemeyen işçi sayısının fazlalığına rağmen biraraya gelememiz bu sorunun çözümünü imkansız hale getiriyor.

Şefler, işverenin çıkarları doğrultusunda işçiler üzerinde baskı uyguluyor, sözlü tacizde bulunuyor.

En büyük sıkıntılarımızdan biri de ODTÜ'de örgütlü sendikaların geri tutumlarıdır. Bu sendikalar bizlerin sorunlarına sahip çıkmıyorlar. Bu tutum onlarla birlikte hareket etmemizin önünde engel oluşturuyor. Diğer yandansa bizlerin bölünmüşlüğü sadece ve sadece ODTÜ yönetiminin işine geliyor, hepimiz bundan zarar görüyoruz. Sendikaların üyeleri de buna dahil.

Bu sıkıntıları aşmamız örgütlülükle mümkündür. Sendikal bir mücadele hem haklarımızı almamızı sağlayacak hem de bizlere birlikte mücadele etmeyi öğretecektir. Bundan başka da çıkar yol yoktur.

Bir ODTÜ taşeron işçisi



Türkiye ve dünyada sınıf hareketi...



Konak'ta belediye başkanına protesto

İzmir'in Konak ilçe belediyesinde toplusözleşme görüşmelerinde anlaşmaya yanaşmayan belediye başkanına tepki gösteren işçiler eylem yaptı. Sabah saatlerinde Halkapınar Çöp Fabrikası'nda toplanan işçiler, "İş ekmek yoksa barış da yok!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganları atarak tepkilerini dile getirdiler.

Buca Belediyesi işçilerinden eylem

Buca Belediyesi'nde çalışan ve günlük yevmiyeleri 13 milyon 300 bin lira olan işçiler aldıkları ücretin diğer belediyelerde çalışan işçilerle aynı orana çıkartılmasını ve ücretlerine yüzde 16 zam yapılmasını istediler.

İstanbul belediyelerinde grev hazırlığı

İstanbul'un Beyoğlu ve Kartal, Eminönü, Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa, Fatih ilçe belediyelerine, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle grev kararları yapılan eylemlerle asıldı.

Çöp kamyonları ile eylem

İzmir'in Karşıyaka ilçesinde toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sonuçlanmayan belediye temizlik işçileri, 40 çöp aracıyla eylem yaptı. Temizlik işçileri, Harmandalı Çöp Depolama Alanı'nda toplanarak 40 araçla Anadolu ve Girne Caddeleri üzerinden Karşıyaka merkezine geldiler. İşçiler toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin anlaşmayla sonuçlanmamasını protesto ettiler.

DİTAŞ'ta grev

Aydın Doğan'a ait DİTAŞ'ta, toplusözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev, sendika, siyasi parti ve kitle örgütleri tarafından destekleniyor.

DİTAŞ'ta çalışan 400 işçi, 2000 yılında Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten atılmaları üzerine direnişe geçmiş, 8 ay süren direnişin ardından sendikalı olarak işlerine geri dönmüşlerdi. Greve, bu 400 işçinin yanı sıra daha sonra işe alınan 90 işçi de katılıyor.

Arıcı'da direniş sürüyor

Arıcı Taşımacılık Şirketi'nde sendikalı oldukları için işten atılan 11 işçinin işyeri önündeki oturma eylemi 14 gündür sürüyor.

İncirlik'e grev kararı asıldı

Harb-İş Sendikası örgütlü olduğu yabancı askeri işyerlerine grev kararı astı. Grev kararı Adana'da bulunan İncirlik Hava Üssü'nde çalışan 1800 işçiyi ilgilendiriyor.

Özelleştirmeye karşı grev çağrısı

Güney Afrika'daki kamu işçilerinin örgütlü oldugu dev sendika COSATU, özelleştirmeye karşı genel grev çağrısı yaptı. Yüzbinlerce işçinin katılması beklenen eylem, önümüzdeki ekim ayında gerçekleştirilecek.

Taylandlı işçilerin isyanı

Asya ülkesi Tayland'da 200 civarındaki işçi, Light House şirketine ait fabrikadaki kötü çalışma koşulları ve işten atmaları protesto etti. 16 Temmuz tarihinde parlamento binası önünde toplanan işçiler, kanlarıyla yazdıkları bir mektubu meclis yetkililerine sundu. Sendikayı fabrikadan silmekte kararlı olan şirket, bütün işçileri işten çıkardı.

Filistinli işçilerin mücadelesi

Filistin nüfusunun yüzde 78'i işsizlerden oluşuyor. Ülkede en az 120 bin emekçi, İsrail-Filistin sınırının kapatılması, Filistin'deki fabrikaların bombalanması ve Siyonist savaş aygıtının başlattığı terör dalgasıyla birlikte işlerini kaybetti. Geçtiğimiz aylar boyunca binlerce Filistinli, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik duruma, kronik işsizlik sorununa ve gıda sıkıntısına tepki göstererek eylemler yaptı.

İtalya havaalanları grevde

İtalya'daki havaalanlarında görevli uçuş kontrol personeli, 4 saatlik greve gitti. Hükümetin İş Yasası'nda değişiklik yapmasına karşı çıkan işçi sendikalarının uçuş kontrol sektöründe çalışan üyeleri, 22 Temmuz'da yerel saatle 13.30-17-30 arasında greve çıktı.

Söz İngiliz işçi sınıfında

İngiltere'de yüzbinlerce yerel yönetim işçisi greve çıktı. İnsanca yaşanabilecek bir ücret talebiyle yapılan grev nedeniyle okullar, müzeler, kamu tesisleri, kütüphaneler açılmadı, temizlik hizmetleri yapılmadı.

Üç sendikanın ortaklaşa gerçekleştirdiği greve yaklaşık 800 bin işçinin katıldığı belirtildi.

Yerel yönetim grevi sırasında, tren sürücüleri sendikası ASLEF'in üyeleri de 48 saatlik greve başladı.

Büyük greve katılan GMB, TGWU ve UNISON sendikaları, yüzde 6 ücret zammı talep ediyorlar. Patronlar ise, zammı yüzde 3'le sınırlı tutmak istiyor.

Nijeryalı kadınların tekellere isyanı

Yüzlerce Nijeryalı kadın, Delta State bölgesinde bulunan dört petrol boru hattı terminalini daha işgal etti. Bazı petrol yataklarının işletimini üstlenen ChevronTexaco'nun ülkenin güneydoğusunda yayılmasını protesto eden köylü kadınlar, terminal çalışanlarının bir bölümünü serbest bıraktılar.

Almanya'da şoförler grevde

Almanya'nın Frankfurt, Darmstadt ve Wiesbaden kentlerinde aralarında çok sayıda Türkiyeli'nin de bulunduğu 400 otobüs şoförünün daha iyi çalışma şartları için başlattığı grev işverenin saldırılarına rağmen genişleyerek sürüyor.

Uruguay'da genel grev

İMF reçeteleri nedeniyle krize sürüklenen son Latin Amerika ülkesi olan Uruguay'da yüzbinlerce işçi genel greve çıktı. 2 Ağustos günü gerçekleştirilen eylem boyunca birçok kentte protesto gösterileri yapılırken, başkent Montevideo'da polisle işçiler arasında çatışmalar yaşandı.

Sıradan bir gün

Nasıl söylenecekti... Nerden başlamalı... Bu kadarmış demek, böyle kolaymış. Öyleydi zaten, bilmez gibi yapma. Adamın er-geç bunu yapacağı belliydi, çoktan başlamıştı da görmezden geldin... Şimdi sıra sende görmezden gelinen sensin... Olan oldu ya, nasıl söyleyeceğim... Evdekiler, böylesi bir zamanda, elde para yok...

Ağır adımlarla iniyor metroya, çöküyor boş bir koltuğa, kalabalık doluşuyor; yüksek sesle konuşan, gülen... Hergün yemekhanede, durakta gördüğü yüzler elleri yağ içinde benim gibi; yarın burda olmayacağım, ne ellerimde yağ ne de eski pantolonum... Onlardan değilim artık... Yorgun yüzü ve birkaç günlük sakalıyla yanıma biri yaklaşıyor; kimdi, nerden tanıyor beni! Geçen hafta karşı takımda mı oynuyordu, offf nerdense nerden, bana ne...

"Selâmın aleyküm".

"Aleyküm selam". Kapı kapanıyor.

"Nasılsın, ne yapıyorsun?"

"Ne olsun hergünkü gibi"

İşten atıldığımı söyleyecek değilim ya ağzımı açar açmaz.

"İşler nasıl?"

Duymuyorum... Gürültüden, öyle sanıyor.. Susuyor, seslerin dinmesini bekliyor. Nerden çıktı bu adam, konuşacak şimdi, anlatacak hergünkü şeyleri: Yağ, motor, vida...

Metro bozuluyor, birazdan anons yapılır, neyse iyi oldu eve biraz geç gideyim, hatta bir yere gidip iki tek mi atsam, kafam biraz dağılır...

Genç bir kadın sesi "...hatlardaki bir sorundan kaynaklı..." Zaman geçiyor. "Bizim işler kötü, yakında birileri atılacak diyorlar. Herkes diken üstünde"

Sussa şu adam ama susmuyor.

"...ekmek parası kazanmak..."

Başım ağrıyor.

"...Zor ama ne yaparsın?"

"Ben atıldım".

Öyle çıkıyor ağzımdan. Korkuyla yüzüme bakıyor, tehlikenin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu herhalde...

Yolcularda bir fısıltı "...bir önceki metronun önüne biri atlamış...". Ölmüştür... Kanlar temizleniyordur, etrafa saçılan et parçaları... Suskunluk sarıyor herkesi. Ölüm nedenlerini düşünüyorlar. Parasızlık, işsizlik, yalnızlık belki de karısı bırakıp gitmiştir... Çaresizlik... Ne hissetti atlarken? Çığlık atmıştır, seyredenler ne yaptı?.. Gitti adam, birazdan hepimiz unutacağız zaten...

Bana dönüyor yeniden, "Herşeyin çaresi var ölümden öte adam gitti işte"

"Evet dayanamadı".

Evdekilere nasıl söylemeli, az alıyordum belki ama yine de karnımız doyuyordu, şimdi o da yok. Nereden bulacağım bu kışta yeni bir işi, ortalıkta bu kadar işsiz varken... Adam kurtuldu, ekmek parasını düşünmeyecek...

Hareket ediyoruz yeniden, birazdan adamın atladığı kanının-etinin bulaştığı raylar üzerinden geçeceğiz, biraz da biz ezeceğiz arta kalanları... Konuşmuyoruz artık; korkuyor belki de kötü talihin, işsizliğin ona da bulaşacağını sanıyor... Kim bilir belki de beni anlıyor, çaresizliğimi görüyor.

Neden ben atıldım? Neden atılan on kişiden biri benim? Hala çalışanlar var, evlerine ekmek götürenler... Fırsat bildi köpek, biliyordu korkudan kimseden ses çıkmayacağını, biliyordu şu kış gününde kalanların bize sahip çıkmayacağını, kurtuldu bizden... Çok şey mi yaptık?! Kafasını kaşıyor öyle hani bizde bir şey yapmadık, sorun çıkarmadık ama sürünün içinde göze batmak için bir şey yapmaya da gerek yok, yemeğin kötü olduğunu söylemek yeterli... Öyle mi demiştim?

"...Yemek kötü bunu yemek zorunda mıyız?" Bir mırıltı yükseldi, birkaç duyulan-duyulmayan ses sonra da bitti, hepsi buydu ama bu bile yeterli kara listeye alınmaya... Belki de neden bu değildir.

Benim durağım, benim caddem, ev biraz yukarda yokuşu çıkacağım sonra herşey bitecek. Kapı açılacak her zamanki gibi, her zamanki gibi beni bekliyor olacaklar, yemek yenilecek ve her zamanki gibi çay... Oysa bugün her zamanki gün değil, kapı açılmasın, bugün yüzüme bakılmasın... Ağır sakin adımlarla bitiriyor yolu, zile basıyor her zamanki gibi...

"Hoş geldin, misafirlerimiz var".

İçeri süzülüyor, selamlaşılıyor, yemek çoktan yenilmiş, sofra toplanıyor.

"Geciktin biz de beklemedik seni", göz ucuyla misafirleri gösteriyor.

Bu iyi oldu işte, demek bugün her zamanki günüm, her zamanki iş dönüşüm değil... Şimdiden başladı. Yarın çay geç getirilecek, ağlayan çocuklar dövülecek gözümün önünde, sonra... Offf... başını ovuyor, sigarasını tüttürüyor.

"Nasıl gidiyor, memnun musun? Bu dönemde memnun olmak zor ama yine de dua et bir işin var, durum kötü".

Adam (Ahmet abim) cevap beklemeden devam ediyor.

"Anlat bakalım"...

"Bildiğin gibi gidip geliyoruz, uğraşıyoruz".

"İyi iyi, bu dönemde işin varsa zenginsindir, maaş az ama olsun dışarda milyonlarca aç var, kıymetini bilmek lazım". Çayını yudumluyor bir yandan "televizyonları görüyorsun işte parasızlık insanı ne hale getiriyor".

"Öyle".

Bilerek mi geldi bu adam. Sinirlerimi bozmak için mi, yoksa köpek patron mu gönderdi onu, belki de "...git şu adama da dünyanın kaç bucak olduğunu anlat" demiştir. Yapar mı yapar, yoksa niye her konuştuğu lafın başını işsizlikle açsın... Diğerleri ne yapıyordur şimdi?

Halil sıkıntı çekmez, kardeşleri var Almanya'da, kalanlar benim gibi ya yalnız ya da anca kendilerine bakabilen kardeşler... Onlarla da konuşmak lazım, bugün hiçbirimizin hali yoktu. Patron yolladı bu adamı, evet kesinlikle o yollamıştır... "Duydun mu bugün birisi kendini metronun önüne atmış".

"Duydum, hatta ondan geciktim, hatta...". Neden kalkıp gitmiyor bu adam, neden hala burda?.. Başımı sallıyorum.

Geldiğinden beri beni izlemek dışında bir şey yapmayan kadın ayağa kalkıyor.

"İşten geldin yorgunsundur, sen yat uyu, biz de kalkalım, çocuk yarın da erken kalkacak senin gibi, hadi kalk". Yarın erken kalkacakmışım, alay ediyor benimle yaşlı cadaloz, onun da haberi var atıldığımdan, kendilerince eğleniyorlar benimle, belki de çıkar-çıkmaz gülecekler.

Yarın sabah kalkmayacağım, kalkmama gerek yok, saat çalmayacak, hızlı adımlarla yürümek yok artık... Çocuk gülüşleri geliyor, bir ay sonra da gülecekler mi!

Erzak için köye haber salmalı, şimdi bunu düşünmenin zamanı değil, dur bakalım belki bulunur bir çare... Kendini kandırma Memet efendi iş yok, olana da sahip çıkamadık ki...

"...Halil, Memet, Hasan,... isimlerini okuduklarım muhasebeye uğrayıp paralarını alsınlar, diğerleri fabrikaya, iş başına, haydi bakalım..." Bir homurdanma "neden atılıyorlarmış, ne yapmışlar?"

"Kriz var birileri atılacak"

"Olmaz öyle şey,... attırmayız"

"Attırmayız" Ding Dang Ding..

"Attırmayız" Dang Ding Dang...

"Attırmayız" dang ding "attırmayız" ding dang...

"Memet, Memet kalk geç kalıyorsun".

Gözlerini açıyor, evdeyim, hepsi hepsi bir rüya... Kötü rüyalardan kurtulmak için suya anlatmalı derdi babam- temizlemeli önce, iyi rüyalar ne yapılmalı... Babam bir şey demiş miydi... Ne kadar çok kişiye anlatılırsa o kadar iyidir, iyi şeyler anlatılmalı buna benzer bir şey söylemişti herhalde.

"Gitmiyor musun?"

Nereye, gidilecek yer var mı? Yine de kalkıyor traş oluyor, yüzünü yıkıyor alışkanlıkla, çay içiyor, pencere kenarına koyulup işe gidenleri izliyor. Dün bir başkası da pencere kenarına oturup izlemiş midir beni, gıptayla bakmış mıdır işe gidişime? Onlardan değilim artık. Dün bu saatte servis bekliyordum, bugün burdayım-burda.

"Neden gitmiyorsun!?"

"Atıldım". Kısa, açık ve net. Yüzümü çeviriyorum, korkuyla bakan gözler görüp-göreceğim bu. Servisteler şimdi herkes uyukluyordur, birkaç konuşan vardır elbet. Yusuf başlamıştır yine anlatmaya gece maceralarını, çoğu yalan ya ayıramıyorsun işte doğru olan az.

Kalkıyor bahçeye çıkıyor, hava soğuk iliklere işleyen soğuklardan...

Servisten inmişlerdir şimdi, içeri giriyorlardır. Bize aldıran var mıdır!? Kimse konuşmadı, karşı çıkmadı, birkaç kişi başını önüne eğdi-çaresizlikten...

"Sen ne yaptın Memet efendi?"

"Ben, evet ben bugüne kadar ne yaptım?"

Serdar usta vardiyadan dönüyor. Beni farketti galiba. Anlıyor sanki, geçer der gibi elini sallıyor. Geçmeli, geçecek.

S. Doğan/Eğitim emekçisi

Özgür ve yaşanası bir dünya için mücadeleye var mısınız?



Merhaba!

Yüreklerinde sevdanın hasretin ve yarına yüklenmiş acıların sancılarını taşıyan emekçi kardeşlerim.

İnsanın insanca yaşayabildiği özgür bir dünya ortak düşlerimiz olsa da, birbirimize uzak duruşumuz kendi ellerimizde serpilip gelişen hayatı bize çekilmez yapıyor.

Egemen güçlerin biz emekçiler üstünde oynadığı oyunların ardı arkası kesilmiyor. Hergün başka biçimde ayrı ayrı silahlarla saldırıyorlar. Sofralarımızdaki ekmeğimizi çalanlar şimdi damarlarımızdaki kanımıza dadanıyorlar. Görünen o ki iş güvenliği yasası adı altında kalan kırıntı haklarımızı da elimizden almaya çalışıyorlar. Bunun da öncelikli olanı kıdem tazminatlarını ortadan kaldırmaktır. Böylelikle işçiyi köle gibi kullanmak istiyorlar.

TİSK'in talepleri doğrutlusunda hazırlanan iş kanunu taslağına göre işveren, bir işyerinde çalışan işçiyi başka bir işverene kiralayabilecek. Yani patronun seni işi yoğun bir başka patrona kiralayarak. Senin sırtından daha fazla kazanacak. Sense asgari sefalet ücretiyle yetinmek zorunda kalacaksın.

Bugün mezarda emekliliği bize dayatanlar yarın çıkarlarına olacak bu uygulamaları yasallaştırarak köleliğimizi perçinleyecek. Bileklerimize düşen bu esaret zincirini kırmanın tek yoluysa omuz omuza, yürek yüreğe birlikte vereceğimiz örgütlü mücadelededir.

Ya hep beraber ya da hiçbirimiz diyerek bu zinciri kırmalıyız.

Bir sonraki sayımızda işyerinde duruşumuz nasıl olmalıdır, haklarımıza nasıl sahip çıkabiliriz soruları üzerine düşüncelerimi yazacağım.

Abdullah Oral/Torna işçisi

Susma!

Nedendir bilmiyorum
Herşey sustu bu akşam
Yaşam
Yüreğini yakmış kara gözlümün
Bedenine bir hançer misali saplanmış
İSYAN
Ateş parçası gibi düşüyor
Geceye gözlerinden kıvılcımlar
Susma sevdasına kurban olduğum
Ne olur konuş
Düşlerinin derinliğinde
Boğulduğum yoldaş
Bak büyük aşklar yatar
Vurulmuş sokaklarda
SUSMA

Uğuldayan rüzgarları dinle
Üşümüş yalnızlıklardan
Zehirli çiçekler açıyor şimdi
Yüreğimi donduran
Akrepler kemiriyor damarımı
Bak şu kanımın buğusunda
Dişlerini ısıtanlara
SUSMA

Susarsan ıslanır bulutlar
Öksüz kalır sevdiklerin
Usulca kırılır parçalanır sevgiler
Yıldızlar kayar göğünden
Kan akar göğsünden gecenin
Susmak parçalanması değil mi?
Bedenlerde çığlıkların
Bilmez misin ölüm koymuşlar
Adını suskunluğun
Susma
Belli olsun yaşadığın

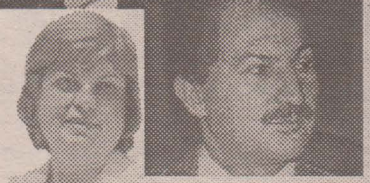
Torna işçisi/Abdullah Oral

Düzen partilerinin tek programı: ABD savaşına maşalık, İMF programlarına uşaklık!











Düzen partilerine verilecek oyumuz değil, sorulacak hesabımız var!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 42 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Ağustos 2002 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Vural UZAL ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Kayhan Matbaacılık / İST